

JENNY HAN

Ljeto
kada sam
postala
lijepa

S engleskoga prevela
Sanja Ščibajlo

KONCEPT
IZDAVAŠTVO

Za sve moje posestrime i naročito za Claire

Zahvale

Najprije, kao i uvijek, hvala ženama iz Pippina: Emily van Beek, Holly McGhee i Samantha Cosentino. Hvala mojoj izuzetnoj urednici Emily Meehan, koja me podržava kao nitko drugi te Courtney Bongiolatti, Lucy Ruth Cummins i svima u S & S-u. Veliko hvala Jenni i Beverly te Cathoun School jer me neprestano podržavaju kao spisateljicu. Hvala mojoj spisateljskoj grupi Longstocking i posebno jednoj iz te grupe koja je svaki ponedjeljak sjedila nasuprot meni i poticala me — Siobhan. Ugledam se u tebe. Hvala Aramu, koji me nadahnua da pišem o prijateljstvu koje traje vječno, prijateljstvu koje je premostilo sve mladiće, sve plaže i djecu te cijeli jedan život.

Kažem: “Ne mogu vjerovati da si doista ovdje.”
On zvuči gotovo stidljivo kad kaže: “Ni ja.” A onda oklijeva. “Svejedno ideš sa mnom?”

Ne mogu vjerovati da uopće mora pitati. Išla bih bilo kamo. “Da”, kažem mu. Osjećam se kao da ništa drugo ne postoji izvan te riječi, toga trenutka. Postojimo samo mi. Sve što se dogodilo tog prošlog ljeta, pa čak i ljeta prije, dovelo je do ovoga. Do sadašnjeg trenutka.

Prvo poglavlje

Vozili smo se bili sedam tisuća godina. Ili mi se barem tako činilo. Moj brat Steven vozi sporije od naše bake. Sjedila sam pored njega na suvozačkom sjedalu s nogama podignutim na upravljačku ploču. U međuvremenu, moja se majka obeznanila na stražnjem sjedalu. Čak i dok je spavala izgledala je budna, kao da će se u svakom trenu probuditi i početi upravljati prometom.

“Vozi brže”, poticala sam Stevena bockajući ga u rame. “Pretekni onog klinca na biciklu.”

Steven me otresao pokretom ramena. “Nikada ne diraj vozača”, rekao je. “I makni svoje prljave noge s moje upravljačke ploče.”

Zamigoljila sam nožnim prstima. Meni su izgledali lijepi i čisti. “To nije tvoja upravljačka ploča. Uskoro će ovo biti moj auto, znaš.”

“Ako ikad dobiješ vozačku”, frknuo je podrugljivo. “Ljudima kao što si ti ne bi trebalo dopustiti da sjednu za volan.”

“Hej, gle”, rekla sam pokazavši kroz prozor. “Onaj tip u invalidskim kolicima upravo nas je pretekao!”

Steven me ignorirao pa sam se počela igrati radijem. Pri odlasku na plažu najviše sam voljela namještati radiostanice. Poznavala sam ih koliko i one kod kuće, a kad god bih slušala Q94, u sebi bih osjetila da sam stvarno ondje, na plaži.

Pronašla sam svoju omiljenu stanicu, onu na kojoj su puštali sve od popa preko prastarih hitova do hip-hopa. Tom Petty je pjevao "Free Fallin'". S njim sam pjevala i ja. "She's a good girl, crazy 'bout Elvis. Loves horses and her boyfriend too."

Steven je ispružio ruku da promijeni stanicu, a ja sam je pljesnula odmaknuvši je. "Belly, zbog tvog glasa poželim ovaj auto utjerati u ocean." Pretvarao se kao da će naglo skrenuti udesno.

Zapjevala sam još glasnije, što je probudilo moju majku pa je i ona počela pjevati. Obje smo imale užasan glas i Steven je, zgađen na svoj stevenovski način, odmahnuo glavom. Mrzio je biti brojčano nadjačan. To ga je najviše mučilo kad su se naši roditelji razveli, da će biti jedino muško, bez tate da stane na njegovu stranu.

Kroz gradić smo se provezli polagano i, iako sam upravo bila zadirkivala Stevena zbog spore vožnje, zapravo mi to nije smetalo. Obožavala sam tu vožnju, taj trenutak. Ugledati ponovno gradić, Straćaru Jimmyja Craba, igralište minigolfa, sve prodavaonice opreme za surfanje. Osjećala sam se kao da se vraćam kući poslije dugog, dugog odsustva. Sve je to u sebi sadržavalo milijun ljetnih obećanja i svega što bi se moglo dogoditi.

Što smo se više približavali kući, to sam više u grudima osjećala one poznate leptiriće. Gotovo smo stigli.

Otvorila sam prozor i upila sve. Zrak je imao upravo isti okus, mirisao je baš kao i uvijek. Vjetar zbog kojeg bi mi kosa postala ljepljiva, taj morski povjetarac pun soli, sve je to bilo baš kako treba. Kao da je čekalo da dođem.

Steven me podbo laktom. "Razmišljaš li o Conradu?" upitao je podrugljivo.

Barem ovaj put odgovor je bio niječan. “Ne”, odrezala sam.

Moja je majka promolila glavu između dvaju sjedala. “Belly, zar ti se još uvijek sviđa Conrad? Prošlog je ljeta izgledalo da bi moglo biti nečega između tebe i Jeremiaha.”

“ŠTO? Ti i Jeremiah?” Steven je izgledao kao da mu je pozlilo. “Što se dogodilo između tebe i Jeremiaha?”

“Ništa”, odgovorila sam oboma. Osjetila sam kako mi se vruće rumenilo penje uz vrat. Da sam barem već bila pocrnjela, to bi prikrilo crvenilo. “Mama, samo zato što su dvoje ljudi dobri prijatelji, to ne znači da se išta događa među njima. Molim te, nemoj više to spominjati.”

Moja se majka naslonila na sjedalo. “Dogovoreno”, rekla je. U njezinu se glasu začula nota konačnosti koju Steven, znala sam, neće moći poništiti.

No Steven kao Steven — ipak je pokušao. “Što se dogodilo između tebe i Jeremiaha? Ne možeš izgovoriti nešto takvo i ne objasniti.”

“Pusti to na miru”, rekla sam mu. Ako mu išta kažem, to će mu samo dati materijala da me ismijava. Osim toga, ionako nisam imala što reći. Nikada nije bilo ničega vrijednog pričanja, zapravo ne.

Conrad i Jeremiah bili su dečki Beckove. Beckova je bila Susannah Fisher, bivša Susannah Beck. Moja je majka bila jedina koja ju je zvala Beck. Poznavale su se otkako im je bilo devet — sestre po krvi, tako su nazivale jedna drugu. A imale su i ožiljke kojima su to dokazivale — istovjetne tragove nalik na srce na svojim zapešćima.

Susannah mi je rekla da je, kad sam se bila rodila, znala da sam predodređena za jednog od njezinih dječaka. Rekla je da je to sudbina. Moja je majka, koja se inače ne bi složila s tako nečim, rekla da bi to bilo savršeno, ako ću prije nego što se skrasim iskusiti barem nekoliko veza. Zapravo, rekla je

“ljubavnika”, ali od te sam se riječi ježila. Susannah je položila ruke na moje obraze i rekla: “Belly, imaš moj bezuvjetni blagoslov. Mrzila bih izgubiti svoje dečke zbog ikoga drugoga.”

U Susannahinu smo kuću na plaži Cousins Beach odlazili svakoga ljeta otkako sam bila beba, čak i prije mog rođenja. Meni Cousins nije bio toliko privlačan zbog plaže, koliko zbog kuće. Ta je kuća bila cijeli moj svijet. Imali smo svoj komad plaže i bio je samo naš. Taj je ljetnikovac bio sastavljen od mnogih dijelova. Bio je ondje trijem po kojem smo trčali i koji se ovijao oko cijele kuće, vrčevi čaja čiji su se listići namakali u vodi na svjetlosti sunca, bazen u kojem smo plivali noću — ali i dječaci, najvažniji su bili dječaci.

Uvijek sam se pitala kako dječaci izgledaju zimi. Pokušala sam zamisliti ih omotane šalovima boje brusnice, odjevene u dolčevite, ružičastih obraza dok stoje pored božićne jelke, ali ta se slika uvijek doimala lažnom. Nisam poznavala zimskog Jeremiaha ni zimskog Conrada i bila sam ljubomorna na sve koji jesu. Ja sam imala japanke, nosove izgorjele od sunca, kupaće gaće i pijesak. No što je s onim djevojčicama iz Nove Engleske koje su se mogle s njima grudati u šumi? S onima koje su se priljubljivale uz njih dok su čekale da se auto zagrije, s onima koje su dobivale njihove kapute kad je vani bilo hladno. Dobro, Jeremiahev, možda. Conradov ne. Conrad to nikada ne bi učinio, nije to bio njegov stil. No bilo kako bilo, nije mi se to činilo poštenim.

Sjedila sam na satu povijesti pored radijatora i pitala se što li sada rade, griju li i oni noge priljubljene uz donji dio radijatora. Brojila sam dane do novog ljeta. Za mene zima gotovo uopće nije bila važna. Važno je bilo ljeto. Cijeli sam svoj život mjerila u odnosu na ljeto. Kao da ni ne živim dok ne počne lipanj, dok ne dođem na tu plažu, u tu kuću.

Conrad je bio stariji brat, za godinu i pol. Bio je taman, taman, taman. Potpuno nedostupan, neosvojiv. Imao je usta

koja su izgledala kao da se uvijek podrugljivo smiješe i uvijek bih se zatekla kako zurim u njih. Tako podrugljivo nasmiješena usta u tebi uvijek bude želju da ih poljubiš, da ih izgadiš i poljupcem ukloniš podrugljivost. Ili možda ne da je ukloniš... Ali da je nekako staviš pod nadzor. Da je prisvojiš. Upravo sam to željela raditi s Conradom. Učiniti ga svojim.

No Jeremiah — on je bio moj prijatelj. Bio je ljubazan prema meni. Bio je ona vrsta dječaka koja grli svoju majku, koja je i dalje želi držati za ruku, iako je tehnički zapravo već prestar za to. Nije mu zbog toga bilo ni neugodno. Jeremiah Fisher bio je previše zaokupljen zabavljanjem da bi mu ikada zbog nečega bilo neugodno.

Kladim se da je u školi Jeremiah bio popularniji od Conrada. Kladim se da su ga djevojčice više voljele. Kladim se da Conrad, da nije bilo nogometa, uopće ne bi bio velika faca. Bio bi jednostavno tihi, ćudljivi Conrad, a ne nogometni bog. I meni se to sviđalo. Sviđalo mi se što Conrad voli biti sam i usput svirati gitaru. Kao da je bio iznad svih tih srednjoškolskih gluposti. Voljela sam razmišljati o tome da, kad bi Conrad pohađao moju školu, ne bi igrao nogomet, već bi pisao za školski književni časopis i primijetio nekoga kao što sam ja.

Kad smo se napokon parkirali ispred kuće, Jeremiah i Conrad sjedili su na prednjem trijemu. Nagnula sam se preko Stevena i dvaput zatrubila, što je na našem ljetnom jeziku značilo: *Dođite nam pomoći oko prtljage, odmah.*

Conrad je sada bio osamnaestogodišnjak. Upravo je bio proslavio rođendan. Bio je viši nego prošlog ljeta, kosa mu je oko ušiju bila ošišana na kratko i tamna kao i uvijek. Za razliku od Jeremiahaha, čija je kosa bila duža pa je izgledao pomalo neuredno, ali na dobar način — sličio je jednom od onih tenisača iz 1970-ih. Kad je bio mlađi, njegova je kosa bila kovrčava i žuta, ljeti gotovo platinasta. Jeremiah je mrzio svoje

kovrče. Conrad ga je na neko vrijeme bio uspio uvjeriti da jedenje korice kruha tjera kosu da se zakovrča pa je Jeremiah prestao jesti koricu na sendvičima, a Conrad bi je smazao sa slašću. No kako je Jeremiah rastao, tako je njegova kosa bila sve manje kovrčava i sve više valovita. Nedostajale su mi njegove kovrče. Susannah ga je nazivala svojim malim anđelom, a on je nekoć tako i izgledao, s ružičastim obrazima i žutim kovrčama. Ružičaste je obraze imao i dalje.

Jeremiah je rukama oblikovao megafon i viknuo: “Steve-o!”

Sjedila sam u autu i promatrala kako im Steven polagano prilazi i kako se grle, onako kako to čine muškarci. Zrak je mirisao slano i mokro, kao da bi u svakom trenutku moglo početi kišiti. Pretvarala sam se da vežem vezice na svojim tenisicama, ali zapravo sam samo željela trenutak da ih malo promatram, kao i kuću, nasamo. Kuća je bila velika, siva i bijela te je izgledala kao gotovo svaka druga kuća u ulici, samo bolja. Izgledala je upravo onako kako sam ja smatrala da treba izgledati kuća na plaži. Izgledala je kao dom.

Tada je i moja majka izašla iz auta. “Bok, dečki. Gdje je vaša majka?” doviknula je.

“Bok, Laurel. Drijema”, uzvratilo joj je Jeremiah viknuvši. Obično bi izletjela iz kuće čim bi se auto parkirao.

Moja im je majka prišla u otprilike tri koraka i zagrlila ih obojicu, čvrsto. Zagrljaj moje majke bio je čvrst kao i njezino rukovanje. Nestala je u kući sunčanih naočala podignutih navrh glave.

Izašla sam iz auta i prebacila torbu preko ramena. Isprva nisu ni primijetili da dolazim. Ali onda su me ugledali. Doista uočili. Conrad me brzo odmjerio, onako kako to čine dječaci u trgovačkim centrima. Nikada me prije nije tako pogledao. Nijednom. Osjetila sam da crvenim onako kako sam se bila zacrvenjela u autu. Jeremiah me pak pogledao dvaput. Gledao je u mene kao da me ne prepozna. Sve se to dogodilo u

samo tri sekunde, ali to mi se vrijeme doimalo mnogo, mnogo dužim.

Conrad me zagrlio prvi, ali bio je to suzdržan zagrljaj, jako je pazio da me ne privuče previše sebi. Upravo se bio ošišao i koža je na stražnjoj strani njegova vrata izgledala ružičasta i nova, kao bebina. Mirisao je kao ocean. Mirisao je kao Conrad. “Više mi se sviđaš s naočalama”, rekao je, usana tik do mojeg uha.

To je zaboljelo. Odgurnula sam ga i rekla: “Pa, šteta. Leće ostaju.”

Nasmiješio mi se i taj osmijeh — jednostavno me osvoji njime. Njegovu osmijehu to upali svaki put. “Mislim da imaš nove”, rekao je tapnuvši me po nosu. Znao je koliko sam samouvjerena glede svojih pjegica, a ipak me uvijek zadirkivao zbog njih.

Zatim me zgrabio Jeremiah i gotovo me podignuo uvis. “Belly Button¹ je lijepo narasla”, zagraktao je.

Nasmijala sam se. “Spusti me”, rekla sam mu. “Smrdukaš po znoju.”

Jeremiah se glasno nasmijao. “Ista stara Belly”, rekao je, ali zurio je u mene kao da nije do kraja siguran u to tko sam. Nagnuo je glavu i rekao: “Zbog nečega izgledaš drukčije, Belly.”

Pripremila sam se za podrugljivu dosjetku. “Što? Imam leće.” Ni ja se još nisam do kraja bila naviknula na sebe bez naočala. Moja me najbolja prijateljica Taylor još od šestog razreda pokušavala nagovoriti da stavim leće i naposljetku sam je poslušala.

Nasmiješio se. “Nije to. Jednostavno izgledaš drukčije.”

Vratila sam se zatim u auto, a dečki su me slijedili. Brzo smo iskricali stvari i čim smo završili uzela sam svoj kofer i torbu s knjigama te krenula ravno prema svojoj staroj sobi.

¹ Belly Button — eng. odmilja za pupak. (Nap. prev.)

Moja je soba nekoć bila Susannahina, dok je bila dijete. Na zidovima su bile tapete od izbljedjelog kretona i bijelo sobno pokućstvo. Postojala je tamo i glazbena kutijica koju sam voljela. Kad je otvoriš, pojavi se balerina i vrti se oko svoje osi, plešući na melodiju iz *Romea i Julije*, u starinskoj verziji. U njoj sam držala svoj nakit. Sve je u mojoj sobi bilo staro i izbljedjelo, ali zato sam je i obožavala. Osjećala sam se kao da se u tim zidovima, u tom krevetu s baldahinom, kriju tajne, naročito u glazbenoj kutijici.

Ugledavši ponovno Conrada, vidjevši kako me promatra, osjećala sam se kao da mi je potrebna sekunda da prodišem. Zgrabila sam plišanog sjevernog medvjeda sa svoje komode i prigrlila ga na grudi — zvao se Junior Mint, skraćeno Junior. Sjela sam s Juniorom na svoj široki krevet. Srce mi je kucalo tako glasno, da sam ga mogla čuti. Sve je bilo isto kao i prije, ali ipak nije. Promatrali su me kao da sam prava djevojka, a ne nečija sestra.

Drugo poglavlje

Dvanaestogodišnjakinja

Prvi su mi put slomili srce baš u toj kući. Imala sam dvanaest godina.

Bila je to jedna od onih doista rijetkih večeri kad dječaci nisu bili na okupu — Steven i Jeremiah otišli su bili na noćno pecanje s nekim dječacima koje su upoznali u lunaparku. Conrad je rekao da mu se ne ide, a ja, naravno, nisam bila pozvana pa smo ostali samo nas dvoje.

Dobro, nismo bili zajedno, ali nalazili smo se u istoj kući.

Kad je Conrad svratio u prolazu, čitala sam ljubić nogu oslonjenih na zid. Zastao je i rekao: “Belly, što radiš večeras?”

Brzo sam pokrila naslovnicu. “Ništa”, rekla sam. Pokušala sam glas održati ravnodušnim, ne previše uzbuđenim ili revnim. Vrata sam namjerno bila ostavila otvorena, nadajući se da će svratiti.

“Hoćeš sa mnom na promenade?” upitao je. Zvučao je ravnodušno, gotovo previše opušteno.

To je bio trenutak koji sam čekala. To je bilo to. Konačno sam dovoljno stara. Znao je to i neki dio mene, i bio je

spreman. Bacila sam pogled prema njemu, ravnodušan poput njega. “Možda. Žudim za jabukom u karameli.”

“Kupit ću ti jednu”, ponudio je. “Samo požuri, nabaci nešto odjeće pa idemo. Naše mame idu u kino; odbacit će nas usput.”

Ustala sam i rekla: “U redu.”

Čim je Conrad otišao, zatvorila sam vrata i otrčala do zrcala. Rasplela sam kosu i očerkala je. Bila je duga toga ljeta, gotovo do struka. Zatim sam skinula kupaći kostim i navukla bijele kratke hlače i meni omiljenu sivu košulju. Tata je rekao da mi ide uz oči. Razvukla sam po usnama malo sjajila u boji zaleđene jagode i tubicu ubacila u džep, za kasnije. Za slučaj da ću ga morati ponovno staviti.

U autu mi se Susannah neprestano smiješila promatrajući me u retrovizoru. Pogledala sam je u stilu: *Prestani, molim te* — ali sam se zapravo i ja njoj htjela nasmiješiti. Conrad ionako nije obraćao pozornost. Tijekom cijele vožnje gledao je kroz prozor.

“Dobro se zabavite, djeco”, rekla je Susannah namignuvši mi prije nego što sam zatvorila vrata.

Conrad mi je najprije kupio jabuku u karameli. Sebi je kupio gazirani sok, ali to je bilo to — obično bi pojeo barem jabuku ili dvije, ili ljevčkasti kolač². Doimao se nervoznim, a zbog toga sam ja bila manje živčana.

Dok smo šetali promenadom, držala sam jednu ruku opuštenu uz tijelo — *za svaki slučaj*. No nije posegnuo za njom. Bila je to jedna od onih savršenih ljetnih noći, kad puše prohladan povjetarac, ali ne padne ni kap kiše. Kišit će sutra, ali te je večeri samo lagano puhalo, i to je bilo sve.

Rekla sam: “Sjednimo da pojedem jabuku”, pa smo tako i učinili. Sjeli smo na klupu koja je gledala prema plaži.

² Eng. Funnel cake — Ljevčkasti kolač — kod nas ga zovu “poderane gaće”: tijesto pečeno u dubokoj masnoći i po želji posuto šećerom u prahu, obično se prodaje na raznim sajmovima. (*Nap. prev.*)

Zagrizla sam u jabuku, oprezno; bojala sam se da će mi se karamel zalijepiti za zube, a kako će me onda poljubiti?

On je glasno srkao svoju Colu, pa bacio pogled na sat. “Kad pojedеш, hajdemo bacati obruče.”

Želio je za mene osvojiti plišanca! Već sam znala koji ću odabrati — polarnog medvjeda s naočalama žičanog okvira i šalom. Mjerkala sam ga cijelo ljeto. Već sam se mogla zamisliti kako ga pokazujem Taylor. O, to? Za mene ga je osvojio Conrad Fisher.

Proždrla sam ostatak jabuke u dva zalogaja. “OK”, rekla sam obrisavši usta nadlanicom. “Idemo.”

Conrad je krenuo ravno prema obručima, a ja sam morala hodati super brzo kako bih održala korak s njim. Kao i obično, nije mnogo govorio, pa sam ja pričala i više nego obično da to nadoknadim. “Mislim da bi moja mama, kad se vratimo kući, konačno mogla nabaviti kablovsku. Steven, moj tata i ja nagovaramo je na to već sto godina. Tvrdi da je jako protiv televizije, ali onda gleda filmove na A & E, ono, cijelo vrijeme dok smo ovdje. To je tako licemjerno”, rekla sam, a glas mi je utihnuo kad sam vidjela da me Conrad ni ne sluša. Promatrao je djevojku koja je radila na bacanju obruča.

Izgledala je kao da joj je četrnaest ili petnaest godina. Prvo što sam primijetila na njoj bile su njezine kratke hlače. Bile su kanarinsko žute i jako, jako kratke. Upravo onakve kakve sam ja imala na sebi prije dva dana, zbog kojih su dečki zbijali šale na moj račun. Osjećala sam se tako dobro što sam kupila te kratke hlače sa Susannah, a onda su me dečki ismijavali zbog njih. Na ovoj su djevojci izgledale mnogo bolje.

Njezine su noge bile mršave i pjegave, a takve su joj bile i ruke. Sve je na njoj bilo mršavo, osim usana. Kosa joj je bila duga i valovita. Bila je crvena, ali tako svijetla da je gotovo imala nijansu breskve. Mislim da je to možda bila najljepša kosa koju sam ikada vidjela. Zategnula ju je preko jednog ramena i

bila je tako dugačka da ju je neprestano morala zabacivati dok je ljudima dodavala obruče.

Conrad je na promenade došao zbog nje. Mene je poveo jer nije želio ići sam, a nije želio da ga Steven i Jeremiah zafrkavaju. Eto. To je bio razlog. Shvatila sam to zbog načina na koji ju je promatrao, po načinu na koji je, čini se, neprestano želio zadržavati dah.

“Poznaješ li je?” upitala sam.

Doimao se iznenađenim, kao da je zaboravio da sam pored njega. “Nju? Ne, zapravo ne.”

Ugrizla sam se za usnu. “Pa, želiš li?”

“Želim li što?” Conrad je bio zbunjen, što me živciralo.

“Želiš li je upoznati?” upitala sam nestrpljivo.

“Valjda.”

Zgrabila sam ga za kratki rukav i krenula ravno prema štandu. Djevojka nam se nasmiješila, ja sam se nasmiješila njoj, ali to je bilo samo za publiku. Glumila sam svoju ulogu. “Koliko obručica?” upitala je. Imala je aparatič na zubima, ali na njoj je izgledao zanimljivo, kao nakit za zube, a ne ortodontsko pomagalo.

“Uzet ćemo tri”, rekla sam joj. “Sviđaju mi se tvoje hlačice.”

“Hvala”, rekla je.

Conrad je pročistio grlo. “Lijepo su.”

“Mislim da si rekao da su prekratke, kad sam prije dva dana odjenula upravo iste ovakve.” Okrenula sam se prema djevojci i rekla: “Conrad je previše zaštitnički nastrojen. Imaš li ti starijeg brata?”

Nasmijala se. “Nemam.” Conradu je rekla: “Misliš da su prekratke?”

Pocrvenio je. Nikada ga prije nisam vidjela da se crveni, nikada otkako ga poznajem. Imala sam osjećaj da to promatram posljednji put. Napravila sam pravu predstavu od gledanja

na svoj sat i rekla sam: “Con, idem se prije odlaska voziti na Ferrisovu kotaču. Osvoji mi nagradu, dobro?”

Conrad je brzo kimnuo, a ja sam djevojci rekla bok i otišla. Hodala sam prema Ferrisovu kotaču što sam brže mogla, kako ne bi vidio da plačem.

Poslije sam saznala da se ta djevojka zove Angie. Conrad mi je na kraju osvojio onog polarnog medvjeda s naočalama žičanog okvira i šalom. Rekao mi je da mu je Angie rekla kako je to najbolja nagrada koju imaju. Rekao je da se plišanac svidio i njemu. Rekla sam mu da bih radije da mi je osvojio žirafu, ali da mu svejedno hvala. Nazvala sam ga Junior Mint i ostavila ga gdje mu je mjesto, u ljetnikovcu.

Treće poglavlje

Kad sam se raspakirala, otišla sam ravno na bazen jer sam znala da će dečki biti ondje. Ležali su na ležaljka, njihova su prljava bosa stopala visjela preko ruba.

Čim me Jeremiah ugledao, skočio je na noge. “Dame i gospodo-do-do”, počeo je dramatično naklonivši se kao cirkuski voditelj. “Vjerujem da je vrijeme... za naše prvo ovoljetno slijetanje u vodu na trbuh.”

S nelagodom sam se jedva primjetno odmaknula od njih. Ako se pomaknem prebrzo, gotovo je — početak će me natjeravati. “Nema šanse”, rekla sam.

Zatim su Conrad i Steven ustali i okružili me. “Ne možeš se boriti protiv tradicije”, rekao je Steven. Conrad se samo zločesto cerio.

“Prestara sam za ovo”, rekla sam očajničkim glasom. Počela sam se povlačiti hodajući unatrag i tada su me zgrabili. Steven i Jeremiah primili su me svaki za jedno zapešće.

“Ma dajte, dečki”, rekla sam pokušavajući se iščupati iz njihova stiska. Kočila sam stopalima, ali oni su me vukli sa sobom. Znala sam da je otpor uzaludan, ali uvijek sam pokušavala, iako sam putom na betonu spalila stopala.

“Spremnna?” rekao je Jeremiah podignuvši me ispod pazuha.

Conrad me zgrabio za noge, Steven primio za desnu ruku, a Jeremiah za lijevu. Zanjihali su me kao da sam vreća brašna. “Mrzim vas, dečki”, viknula sam nadglasavši njihov smijeh.

“Jedan”, počeo je Jeremiah.

“Dva”, rekao je Steven.

“I tri”, dovršio je Conrad. Zatim su me bacili u bazen, potpuno odjevenu. Udarila sam o vodu uz glasan pljusak. Kad sam zaronila, čula sam ih kako se hvale i likuju.

Slijetanje u bazen na trbuh bilo je nešto s čim su počeli još prije milijun ljeta. Vjerojatno je glavni bio Steven. Mrzila sam to. Iako je to bio jedan od rijetkih trenutaka kad su me uključivali u svoju zabavu, mrzila sam što sam im služila kao rekvizit. Zbog toga sam se osjećala krajnje nemoćnom i bio je to podsjetnik da sam autsajderica, preslaba da im se oduprem, samo zato što sam djevojčica. Nečija mlađa sestra.

Bila sam plakala zbog toga, trčala Susannah i mojoj majci, ali uzalud. Dječaci su me samo optužili da sam tužibaba. No ovoga puta neće. Ovoga ću puta biti dobar drug. Ako budem dobar drug, možda će im to umanjiti veselje.

Kad sam izronila na površinu, nasmiješila sam se i rekla: “Ponašate se kao desetogodišnjaci.”

“I tako ćemo se ponašati uvijek”, rekao je Steven samozadovoljno. Njegovo me podrugljivo lice navelo da ga poželim poprskati vodom i potopiti i njega i njegove dragocjene sunčane naočale marke Hugo Boss za koje je radio tri tjedna.

Zatim sam rekla: “Mislim da sam zbog tebe uganula gležanj, Conrade.” Pretvarala sam se da mi je teško plivati prema njima.

Prišao je rubu bazena. “Prilično sam siguran u to da ćeš preživjeti”, rekao je podrugljivo se smiješeći.

“Barem mi pomogni izaći”, zahtijevala sam.

Čučnuo je i pružio mi ruku, a ja sam je prihvatila.

“Hvala”, rekla sam zlurado. Zatim sam ga čvrsto stisnula i povukla za ruku što sam snažnije mogla. Posrnuo je, pao naprijed i sletio u bazen uz pljusak još glasniji od moga. Mislim da sam se tada smijala glasnije nego ikada prije. Smijali su se i Jeremiah i Steven. Mislim da nas je možda cijeli Cousins Beach čuo kako se smijemo.

Conradova se glava brzo pojavila na površini i u dva je zamaha doplivao do mene. Bojala sam se da će biti ljutit, ali nije bio, barem ne pretjerano. Smiješio se nekako prijeteće. Brzo sam se odmaknula od njega. “Ne možeš me uloviti”, rekla sam veselo. “Prespor si!”

Svaki put kad mi se primaknuo, ja sam otplivala. “Marco”, doviknula sam hihoćući se.

Jeremiah i Steven, koji su se vraćali prema kući, rekli su: “Polo!”

To me nasmijalo i usporilo u plivanju, pa me Conrad uhvatio za stopalo. “Pusti me”, dahnula sam i dalje se smijući.

Conrad je odmahnuo glavom. “Mislio sam da sam prespor”, rekao je plivajući prema meni. Nalazili smo se u dubokom dijelu bazena. Njegova je bijela majica bila promoćena i ugledala sam ružičasto zlato njegove kože.

Između nas je odjednom zavladao neobična nepomičnost. I dalje me držao za stopalo, a ja sam se pokušavala održati na površini. Na trenutak sam poželjela da su Jeremiah i Steven i dalje ondje. Ne znam zašto.

“Pusti me”, rekla sam ponovno.

Povukao me za stopalo i privukao bliže sebi. Zbog njegove sam blizine osjetila vrtoglavicu i nervozu. Rekla sam ponovno, posljednji put, iako nisam mislila zaozbiljno. “Conrade, pusti me.”

I jest. A onda me potopio. Nije važno. Već sam zadržavala dah.